

AUGUSTINUS. Ab hac gratia separatis parvulos, quos nullum delictum ex origine tractum habere contenditis: unde fit consequens, ut non ad eos pertineat beneficium, quo propter delicta nostra est traditus Christus: et hæc sentientes et dogmatizantes Christianos catholicos vos dicere audetis?

CLXIII. JULIANUS. « Quam vehementer inculcat, apud justum judicem Deum aliena peccata aliis non nocere, qui commendans mortem Christi vigilanter enuntiat, propter nostra illum delicta, quæ et plura erant, et nostra erant, et non propter unum et alienum, et olim defuncti hominis, mortem oppetiisse. »

AUGUSTINUS. Inobedientia quidem unius hominis non absurde utique delictum dicitur alienum, quia nondum nati nondum egeramus aliquid proprium, sive bonum, sive malum: sed quia in illo qui hoc egit, quando id egit, omnes eramus, tantumque fuit ac tale delictum, ut eo natura universa vitiaretur humana; quod satis indicat etiam ipsa generis humani tam manifesta miseria; hoc delictum alienum obnoxia successione fit nostrum: propter quod dictum est a doctore catholico, qui recte intellexit Apostolum: « Omnes homines sub peccato » nascimur, quorum ipse ortus in vitio est¹. » Cujus intellectum, et aliorum ejus in catholica veritate sociorum, si sequi volueritis, non cogemini alienare parvulos a beneficio mortis ejus, qui traditus est propter delicta nostra²; et unus pro omnibus mortuus est³: ubi quod sequitur clamat Apostolus: « Ergo omnes mortui sunt, et pro » omnibus mortuus est: » et vos reclamatis: Non sunt mortui parvuli; clamate et quod sequitur: Ego non pro ipsis mortuus est; et videte utrum vos non mortui jaceatis,

Ambros. lib. 1 de Penitentia, cap. 2 vel 3. — ² Rom. iv, 25. — ³ 2 Cor. v, 14 et 15.

qui mortuis, ne vivificentur, Christi mortem negatis. Quia non eis, sicut putatis, peccatum debet unius et olim defuncti hominis imputari. Nec attenditis¹, primum hominem Adam sic olim fuisse defunctum, ut tamen post illum secundus homo sit Christus; cum tot hominum millia inter illum et hunc orta sint: et ideo manifestum est, ad illum pertinere omnem, qui ex illo successione propaginis nascitur, sicut ad istum pertinet omnes, qui in illo gratiæ largitate renascitur. Unde fit, ut totum genus humanum quodam modo sint homines duo, primus et secundus.

CLXIV. JULIANUS. « Qui ergo dicit multa delicta, nihil de uno Manichæorum, id est, traducis suspicatur. »

AUGUSTINUS. Sed utique, homo contentiose, multa delicta essent, quæ multi haberent, etiam singula singuli, propriæ voluntatis, si ad lavacrum regenerationis venissent, cum primum peccare cœpissent; quos omnes secundum istam, non rationem, sed distortionem tuam, ab hac gratia, quæ ex multis delictis justificat, facitis alienos; quoniam non vultis ejus esse participes quoslibet homines, quorum delicta sunt singula. Quanto magis ergo multa sunt, eis additis quæ habent alii plura, alii pauciora? a quibus tamen omnibus liberat ista gratia, de qua dictum: « Ex multis delictis in justificationem². » Fuit enim Adam et in illo fuimus omnes³: periit Adam, et in illo omnes perierunt. Ambrosius hoc dixit: calumniose, non erat Manichæus. Parvulos contagium mortis antiquæ primæ nativitate contrahere, Cyprianus dixit⁴: calumniose, non erat Manichæus. Omnes in uno Adam peccasse, Hilarius dixit⁵: calumniose, non erat Manichæus. In qua Ecclesia ista didicerunt, calumniose, non erat Manichæa: et quia

¹ Prosper. Sentent. 299. — ² Rom. v, 15. — ³ Ambros. lib. vii in Luc. cap. 15, n. 24. — ⁴ Cyprian. Epist. lxxiv, ad Fidum. — ⁵ Vide lib. 1 operis prioris contra Julian. cap. 3, et lib. ii, cap. 8.

catholica erat, atque catholica perseverat, ideo vos contra ista sentientes et contententes ferre non potuit, et ut catholica permaneret, infirmitatem parvulorum suorum vestra damnatione munivit.

CLXV. JULIANUS. « Justificati itaque ex fide, pacem » habeamus ad Deum per Dominum nostrum Jesum » Christum, per quem et accessum habemus in gratiam » istam, in qua stamus, et gloriamur in spe gloriæ Dei¹. » Qui vobis videtis, inquit, justificationem per peccatorum veniam fuisse collatam, firmam tenete concordiam, et paribus animis Mediatoris dona laudate, cujus munere collatum nobis est, ut in hanc gratiam haberemus introitum; et eos quos justitia reos tenebat, quia reos nos non natura fecerat, sed voluntas, libertati reddidit, et eripuit ultioni; præstititque, ut qui sperabamus æterna supplicia, modo gloriemur in spe gloriæ Dei. »

AUGUSTINUS. Non per solam peccatorum dimissionem justificatio ista confertur, nisi auctoribus vobis. Justificat quippe impium Deus, non solum dimittendo quæ mala facit, sed etiam donando charitatem, ut declinet a malo et faciat bonum per Spiritum sanctum, cujus subministrationem jugem poscebat Apostolus eis, quibus dicebat: « Oramus autem ad Deum, ne quid faciatis mali². » Contra istam gratiam geritis bellum; ut liberum non sermone defendatis, sed præsumptione decipiatis voluntatis arbitrium.

CLXVI. JULIANUS. « Verum ut magis exprimeretur virtus istius securitasque doctrinæ, quid conferat fidelibus philosophia Christiana persequitur: « Non solum autem, » sed et gloriamur in pressuris, scientes quoniam tribulatio » patientiam operatur, patientia autem probationem, » probatio autem spem; spes autem non confundit, quia

¹ Rom. v, 1 et 2. — ² 2 Cor. xiii, 7.

» charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum » sanctum, qui datus est nobis¹. » Id est, : Non solum nobis hæc beneficia contulerunt, ut amplitudine quandoque munerum gaudeamus: sed jam impræsentiarum, in mediis angorum æstibus constituti, alacres sumus ipsius possessione virtutis, et de persequentium furore ridemus, impiorum crudelitatem, eruditionem patientiæ magis, quam perturbationem lætitiæ judicantes; ut non solum propter præmia non peccemus, sed hoc ipsum non peccare præmium censeamus. »

AUGUSTINUS. Si præmium est non peccare, quis dat hoc præmium? Puto quia non dicturus es, ipse sibi homo: quamvis hoc te cogat dicere perversitas hæresis vestræ. Si ergo Deus dat hoc præmium, ut homo non peccet: donum potius video dicendum esse, quam præmium, ne aliqua merita præcessisse videantur: cum eos qui dicunt gratiam Dei secundum merita nostra dari, Pelagius quoque ipse damnaverit². Quomodo autem detur hoc donum, id est, non peccare, et tu paulo ante dixisti, Apostoli verba commemorans: Quoniam charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis. Ac per hoc, in philosophia christiana, ut gloriemur in tribulationibus, non est nostrum, quia et hoc accepimus: alioquin tanquam de suo a se sibi parto glorianti homini dicitur: « Quid enim habes, quod non accepisti? Si autem » et accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis³? » Et tamen gloriamur, non sic quasi non acceperimus; sed gloriamur in illo qui hoc dedit, « Ut qui gloriatur, in Domino » gloriatur⁴. » Hæc est gratia, quam catholica fides prædicat: ut quid eam, quæso, vester error oppugnat, cum etiam vestro vos ore convincat?

¹ Rom. v, 3 et seqq. — ² Vide lib. de Gestis Pelagii, cap. 14 et 35. — ³ 1 Cor. iv, 7. — ⁴ Id. i, 31.

CLXVII. JULIANUS. « Deinde cum in testamentis agi ea, quæ sunt promissa, conspicimus ; præsentis vitæ inter ludicra omnino omnia bona malaque numeramus, fidem pollicitationis Dei de magnitudine in nos charitatis illius æstimantes. Neque enim confutabit spem nostram æternorum frustratio commodorum ; quandoquidem vadem beatitudinis futuræ Dei charitatem tenemus, quæ effusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis¹ : id est, per dona sancti Spiritus, amorem suum Deus circa genus probavit humanum. »

AUGUSTINUS. Non vis esse inter hæc dona, etiam non peccare : sed confidens in virtute tua, hoc tibi tu ipse vis dare. Noli irasci, obsecro : « Maledictus omnis qui spem » habet in homine². »

CLXVIII. JULIANUS. « Restituet ergo totum fideliter, quod fidelibus repromisit. »

AUGUSTINUS. Restituet plane etiam hoc ipsum, ut fideles sint ; quia fidem gentium promisit Abrahamæ : et quidam magnus fidelis dicit : « Misericordiam consecutus sum, ut » fidelis essem³. »

CLXIX. JULIANUS. « Qui enim Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit eum, per quem nos operatione sancti Spiritus consecravit⁴, procul dubio cum illo omnia nobis donavit. « Ut quid enim Christus, cum » adhuc infirmi essemus, secundum tempus pro impiis » mortuus est⁴ ? »

AUGUSTINUS. Testimonia divina commemoras, quibus vester error evertitur. Non enim dictum est, Christus etiam pro impiis ; sed, pro impiis, inquit, mortuus est. Ut autem et ipse alicubi confessus es⁵, etiam pro parvulis mor-

¹ Rom. v, 5. — ² Jerem. xvii, 5. — ³ 1 Cor. vii, 25. — ⁴ Rom. viii, 32. — ⁵ Id. v, 6. — ⁶ In lib. 1 Operis ad Turbantium. — ³ Vide lib. iii contra Julian. cap. 25, et lib. vi, cap. 4.

tuus est : et tamen qua fronte nescio, transiisse in eos originaliter impietatem primi hominis negas. Quomodo ergo pertinent ad eum, qui pro impiis mortuus est ?

CLXX. JULIANUS. « Vix enim pro justo quis moritur : » nam pro bono forsitan quis audeat mori. Commendat » autem Deus charitatem suam in nobis : quoniam si cum » adhuc peccatores essemus¹, Christus pro nobis mortuus » est ; multo magis justificati nunc in sanguine ipsius, » salvi erimus per eum ab ira. Si enim cum inimici esse- » mus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus ; multo » magis reconciliati salvi erimus in vita ejus. Non solum » autem hoc, sed et gloriantes in Deo per Dominum nos- » trum Jesum Christum, per quem nunc reconciliationem » accepimus. Aperuit quanta totum Christus pietate » gessisset, qui mori dignatus est pro nihil boni meren- » tibus. »

AUGUSTINUS. Hæc verba tua sic temperata sunt, ut etiam parvulos tangere videantur ; quoniam et ipsos nihil boni meruisse conceditis, quos nihil boni egisse fatemini : Sed Apostolus non ita locutus est, qui dixit, Christum pro impiis et peccatoribus mortuum fuisse. Frustra ergo tu magnam Christi misericordiam extenuandam putasti : ille enim pro male merentibus mortuus est : a quo tanto beneficio Salvatoris parvulos separatis, quoniam salvos eos dicitis : ille autem dicit : « Non est opus sanis medicus² : » non est ergo opus parvulis Christus, quibus utique secundum vos non est Jesus : quibus autem opus est, his procul dubio est Jesus. Sed discedite maligni : opus est parvulis. Et ipsos ergo a peccatis eorum salvos facit, quoniam propterea tale nomen accepit : ubi Angelus dixit : « Vocabis » nomen ejus Jesum, ipse enim salvum faciet populum » suum a peccatis eorum³. »

¹ Rom. v, 7 et seqq. — ² Matth. ix, 12. — ³ Id. i, 21.

CLXXI. JULIANUS. « Quippe qui rationem et legem criminum amore calcaverant, euntes post desideria sua, quæ ipsa conscientia, cujus est maxima vis, castigabat. Verum quia constabat, etiam Prophetas propter justitiam crebro mortis enituisse contemptu, et plurimos pro magnis quibusque rebus dignitatisque insitæ fulgore rutilantibus securo ad interitum animo cucurrisse, ne non singularitas virtutis Christi dilucidior ejusmodi esset exemplis, intulit Apostolus, per quod ostenderet charitatem et fortitudinem illius unico eminere fastigio: Assentio et ego, licet raro, licet vix tamen pro justis et bonis mori elegisse nonnullos; sed illius negotiorum dignitas, id est, ipsarum rerum pro quibus dimicaverant claritudo, periculorum temperavit dolorem: Christus autem nihil habuit quod amaret in studiis impiorum, et pro his qui erant propria voluntate deformes, non est aspernatus impendi: apparet autem illum omnium virtutibus antecellere; quia etsi in tolerantia paucos, in causa tamen nullos potest habere consortes. Nihil igitur de ejus munificentia desperemus: quia si pro nobis mortuus est, cum adhuc essemus peccatores¹; multo magis justificati nunc in sanguine ipsius, salvi erimus per eum ab ira. »

AUGUSTINUS. Nolite ergo eximere parvulos de numero peccatorum: quia et pro ipsis mortuum fatemini Christum.

CLXXII. JULIANUS. « Et post reconciliationem, quam cum Deo habere promeruimus, per operam videlicet Mediatoris; debemus percipere animo sempiterna gaudia, et non solum salutem sperare, sed etiam gloriam. »

AUGUSTINUS. Rogo te, attende quod dicit Apostolus, propter quod factum est ut de primo homine loqueretur: de reconciliatione agebat, quam tu quoque per mediato-

¹ Rom. v, 8 et 9.

rem Christum ex inimicitis, quas cum Deo habuimus, factam esse concedis. Ecce vide verba Apostoli: « Justificati igitur ex fide, inquit, pacem habeamus ad Deum, » per Dominum nostrum Jesum Christum¹. » Et paulo post: « Sienim Christus, cum infirmi essemus, adhuc juxta » tempus pro impiis mortuus est². » Item paulo post: « Commendat autem, inquit, charitatem suam Deus in » nobis, quoniam cum adhuc peccatores essemus, Christus » pro nobis mortuus est: multo magis nunc justificati in » sanguine ipsius, salvi erimus ab ira per ipsum³. » Adhuc attende: « Si enim cum inimici essemus, inquit, reconci- » liati sumus Deo per mortem Filii ejus, multo magis re- » conciliati, salvi erimus in vita ipsius⁴. » Hanc reconciliationem, quam toties commendavit, etiam in novissimo posuit, dicens: « Per quem et nunc reconciliationem » accepimus: » ac deinde intulit: « Propter hoc sicut per » unum hominem peccatum intravit in mundum⁵. » Sicut ergo per hunc unum inimicitiae, sic per unum Christum reconciliatio. Quisquis igitur a peccato in quo inimicitiae factae sunt, liberos esse parvulos dicit, profecto eos negat ad hanc reconciliationem, propter quam Christus mediator factus est, pertinere: proinde separat eos et a justificatione quæ fit in Christi sanguine, cujus fundendi causa, quando eum bibendum commendavit, nulla nisi in remissionem dicta est peccatorum⁶. Unde fit consequens, ut parvulis peccata non habentibus mors Christi nihil prosit omnino: per hanc enim reconciliati sumus Deo, cum inimici essemus; quod parvuli, secundum vos, non fuerunt. Ut enim propter hanc reconciliationem moreremur peccato, in quo inimicitiae fuerunt: « Quicumque baptizati » sumus in Christo, sicut idem dicit Apostolus, in morte

¹ Rom. v, 1. — ² Ibid. 6. — ³ Ibid. 8 et 9. — ⁴ Ibid. 10. — ⁵ Ibid. 11 et 12. — ⁶ Matth. xxvi, 28.

» illius baptizati sumus ¹. » Ad hæc autem verba ut perveniret : « Si enim mortui sumus , inquit , peccato , quomodo vivemus in eo ² ? » Statimque ut ostenderet mortuos nos esse peccato : « An ignoratis , inquit , quoniam » quicumque baptizati sumus in Christo Jesu , in morte » ipsius baptizati sumus ? » Ubi est libertas et fortitudo animi vestri ? Quare timetis dicere , quod credere non timetis , parvulos in Christo baptizari non oportere , quos peccatum , cui moriantur , dicitis non habere ?

CLXXIII. JULIANUS. « Propterea sicut per unum hominem in hunc mundum peccatum intravit , et per peccatum mors , et ita in omnes homines mors pertransiit , in quo omnes peccaverunt ³. » Ad edomandam superbiam Judæorum , qui sibi necessariam peccatorum veniam non tantum , quantum gentilibus æstimabant , prærogativa Legis sanctitatem suo generi vindicantes ; in morbum humanæ conversationis invadit , et multitudinem delinquentium retro petit ; ut quantum dominationis in hoc mundo iniquitas occupaverit , antiquitatis ipsius prodat auctoritas ; quamque multa et veterosa crimina , ab obscenitate præcedentium per manus mutuæ imitationis posteris tradita , Christi gratia sustulisset , ostenderet. Atque ob hoc recordationem facit primi hominis ; non a quo peccatum cœperat , constat enim prius mulierem deliquisse ; sed qui per privilegium sexus , magisterium occupasset delicti : « per hunc ergo intravit peccatum , et per peccatum mors , sine dubio illa quæ peccatoribus , id est , æterna promittitur : et ita , inquit , in omnes homines mors pertransiit , in quo omnes peccaverunt. Apparuit prorsus qualiter hæc mors transiissent ad posteros , ob imitationem scilicet , non generationem. »

AUGUSTINUS. Jam quidem responsum est tibi , cur non

¹ Rom. vi, 3. — ² Id. 2. — ³ Id. v, 12.

mulierem nominaverit , ex qua fuit initium peccati , sed unum hominem ; aut ut ipsa quoque in illo intelligeretur propter unam carnem , aut quod a viro incipit generatio , per quam volebat ostendere in mundum intrasse peccatum. Sed homines , qui dicitis mortem quæ in peccato est , ob imitationem , non generationem , ad posteros transiisse , cur non aperte dicitis baptizari in Christo Jesu parvulos non debere ? Si enim baptizandi sunt in Christo , quoniam quicumque baptizantur in Christo , in morte ipsius baptizantur ; procul dubio peccato et ipsi moriuntur : hinc quippe probavit Apostolus , peccato nos esse mortuos , quia in morte Christi baptizati sumus. Cum enim dixisset : Si mortui sumus peccato , quomodo vivemus in eo ? Mox ut ostenderet mortuos nos esse peccato : « An ignoratis , » inquit , quoniam quicumque baptizati sumus in Christo » Jesu , in morte illius baptizati sumus ¹ ? » Quisquis igitur peccatum non habet , non est cui moriatur in baptismo : quisquis autem , cum baptizatur , non peccato moritur , non baptizatur in morte Christi ; ac per hoc , non baptizatur in Christo. Quid tergiversamini ? Libere aperite inferos vestros : libere ad vos intrent , qui nolunt in delicto mortuos , in baptismo vivificari parvulos suos.

CLXXIV. JULIANUS. « Postquam enim dixerat , « In » omnes homines pertransiit ; » subdidit statim , « In quo » omnes peccaverunt : » hoc , « in quo omnes peccaverunt , » nihil aliud indicat , quam quia omnes peccaverunt , secundum illud Davidicum : « In quo corrigi adulescentior viam suam ² : » id est , quomodo corrigi viam suam ? « In custodiendo sermones tuos. » In eo ergo corrigi dicitur , per quod et corrigitur. Ita et Apostolus in eo dixit pertransiisse mortem , in quo omnes propria voluntate peccaverunt : non ut hoc , « in quo , » aut Adam , aut

¹ Rom. vi, 2 et 3. — ² Psal. cxviii, 9.

peccatum videatur ostendere ; sed « in quo » omnes peccantes intelligatur exprimere. »

AUGUSTINUS. Aperi oculos : in Adam omnes moriuntur, in quo si non sunt mortui parvuli , nec in Christo vivificantur , ut quid cum eis ad baptismum vivificatoris et salvatoris simulatione damnabili curritis , quos vivos sanosque clamando vivificari sanarique non vultis ?

CLXXV. JULIANUS. « Omnes autem pro multis poni, innumera Scripturarum exempla testantur , secundum illud : « Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt ¹ : » et post pauca : « Qui devorant , inquit , plebem meam, » sicut cibum panis ² : « ostendens, ab illis omnibus, quos malum pronuntiaverat operari, hanc plebem fuisse discretam. In Evangelio refertur : « Et clamabat omnis » populus, Crucifige, crucifige ³. » Et tamen generalitate verbi hujus nequaquam aut Apostoli , aut Nicodemus , aut sanctæ mulieres includuntur ⁴. Hic ipse Apostolus, quos nunc dixit omnes, paulo post multo nominat. »

AUGUSTINUS. Ad hoc jam responsum est, non repugnare omnibus multos , quia ipsi omnes non pauci , sed multi sunt. Et quod de Psalmo commemorasti : « Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt ⁵ ; » prorsus verum est : filios quippe hominum, qui declinaverunt omnes, discrevit a filiis Dei , quos non declinantes devorabant. Deus enim respexit super filios hominum : hi omnes declinaverunt ; ab eis quippe excepti sunt filii Dei. Ex his ergo declinantibus omnibus filiis hominum, erat etiam ille omnis populus qui clamabat , Crucifige, crucifige. Ad hunc quippe populum nullo modo illi , qui jam in Christum crediderant, pertinebant. Hinc te exue, si potes, quod unus pro omnibus mortuus est ; et aude dicere, non omnes mortuos,

¹ Psal. xiii, 3. — ² Ibid. 4. — ³ Matth. xxvii. — ⁴ Luc. xxiii. — ⁵ Psal. xiii, 3.

pro quibus mortuus est Christus ; cum statim tibi Apostolus fauces premat, et opprimat audacissimam vocem, quid sequeretur ostendens, et dicens : Ergo omnes mortui sunt. Noli sic laudare Apostolum ; noli sic exponere , ut nolis audire : « Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes » mortui sunt. In hos omnes cum peccato mors pertransiit, per illum in quo omnes moriuntur ¹ : » ibi sunt et parvuli, quia et pro ipsis Christus mortuus est : qui propterea pro omnibus mortuus est, quia omnes mortui sunt. Quidquid argumenteris, quidquid tergiverseris, quidquid apostolicorum verborum coneris evertere sive pervertere, a morte quæ in peccato est, parvulos non ostendis immunes : quia et pro eis Christum mortuum negare non audes.

CXLXVI. JULIANUS. « Quid ergo egerimus appareat ; omnes, plurimos Apostolus dixit ; quos ideo ait obnoxios morti, quoniam voluntate propria peccaverunt. Non igitur originale, sed voluntarium crimen accusat : et revera nihil aliud indicant verba , si eorum fides et proprietas expendatur. Nam si peccatum crederet ad posteros generatione transiisse, id est, ad eos qui ibi non fuerant, ab illo fuisse jaculatum, falsissime omnes peccasse pronuntiaret. »

AUGUSTINUS. Possem tibi dicere : Quomodo secuti sunt posterius Adam peccantis exemplum , qui non ibi fuerunt, nec ipsum peccatum vel viderunt, vel audierunt, vel crediderunt ? Sed non hoc dico : Fuit enim Adam ², et in illo fuimus omnes : periit Adam, et in illo omnes perierunt ; propter quod in illo omnes moriuntur. Apostolum audi apertissime loquentem , non te tortuosissime garrientem.

CLXXVII. JULIANUS. « Quod enim unus facit , et ad alios dirigit, non vere hoc omnes fecisse dicuntur : aut

¹ 2 Cor. v, 14. — ² Ambros. lib. vii in Luc. cap. xv, num. 24.